

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 130/05-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. júla 2005 predbežne prerokoval sťažnosť G. & CO, s. r. o., so sídlom M., zastúpenej advokátom JUDr. F. K., K., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozsudkom Okresného súdu Trebišov č. k. 13 C 829/99-106 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 15 Co 6/03-135 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť G. & CO, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky bola 25. marca 2004 doručená sťažnosť G. & CO, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a rozsudkom Okresného súdu Trebišov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 13 C 829/99-106 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 15 Co 6/03-135.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že: «*Obec V. (...) ako žalobkyňa podala na Okresný súd v Trebišove žalobu o určenie vlastníckeho práva zo dňa 4. augusta 1999 proti sťažovateľovi, ktorou sa domáhala, aby súd určil, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území V., zapísaných na LV č. 1102 ako pivnica č. 241 nachádzajúca sa na parcele č. 146/1 a pivnica č. 242 nachádzajúca sa na parcele č. 133/1.(...)*

Okresný súd v Trebišove rozsudkom zo dňa 6. septembra 2002, sp. zn. 13 C 829/99-106 žalobe vyhovel a určil, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností . (...)

Proti rozsudku Okresného súdu v Trebišove (...) podal sťažovateľ dňa 23. októbra 2002 odvolanie, ktorým navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a žalobu žalobkyne zamietol. (...)

Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 1. októbra 2003, sp. zn. 15 Co 6/03-135 nevyhovel odvolaniu sťažovateľa a potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. (...)

Rozhodnutím a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní, sp. zn. 15 Co 6/03-135 v spojitosti s rozhodnutím a postupom Okresného súdu sp. zn. 13 C 829/99-106, bolo porušené základné právo sťažovateľa vlastniť majetok v súlade s čl. 20 ods. 1 a základné právo rovnosti účastníkov konania v súlade s čl. 47 ods. 3 ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov.(...)

Sťažovateľ má za to, že súdy oboch stupňov, na podklade vykonaného dokazovania, nesprávne zhodnotili skutkový stav a z uvedeného dôvodu následne aj nesprávne aplikovali právne normy. Z dokazovania vykonaného v konaní pred súdom prvého stupňa, ako aj z prednesov účastníkov konania, podľa názoru sťažovateľa, vyšlo najavo, že v rozhodujúcom čase mal právo hospodárenia k sporným pivniciam závor T. š. p. B. a následne od 26. marca 1991 jeho právny nástupca T. – štátny podnik S.

S ohľadom na vyššie uvedené, súdy mali na základe vykonaného dokazovania zistiť skutkový stav správne a následne aplikovať ustanovenie § 4 ods. 1 vyhlášky Federálneho

ministerstva financií č. 119/1988 Zb. o hospodárení s národným majetkom v platnom znení, ktoré hovorí, že „Právo hospodárenia s vecami, ktoré sú súčasťou národného majetku, patrí tej organizácii, ktorá je poverená úlohami, na plnenie ktorých národný majetok slúži, pokiaľ nie je touto vyhláškou alebo osobitným predpisom ustanovené inak. Ak národný majetok užíva na plnenie svojich úloh niekoľko organizácií, patrí právo hospodárenia tej organizácii, ktorá užíva v pomere k ostatným jeho najväčšiu časť, pokiaľ sa nedohodnú, že budú mať k tomuto národnému majetku právo spoločného hospodárenia. Orgány, v právomoci ktorých je odstraňovanie pochybností o tom, ktorá organizácia má vykonávať právo hospodárenia s určitým národným majetkom, sa môžu zo závažných dôvodov, najmä hospodárskych, od tohto ustanovenia odchýliť“.

Je úplne evidentné (táto skutočnosť vyplýva aj z inventárnej knihy základných prostriedkov T. – š. p. S. z roku 1992), že dve pivnice nachádzajúce sa v obci V., ktoré boli zriadené v roku 1960, označené číslicami 54016 a 54017, boli užívané v súvislosti s vykonávaním vinohradníckej činnosti spomínanými subjektami. Tieto pivnice v súlade s uvedeným teda najskôr užíval závod T. š. p. B. do 26. marca 1991 a následne od 26. marca 1991 až do 30. októbra 1998, mal právo hospodárenia k nim T. – š. p. S., ktorý ich používal na plnenie úloh, ktorými bol poverený rozhodnutím ministra č. 1997/7/1991 – SOOP zo dňa 26. marca 1991 a využíval ich na účel, na ktorý boli určené v súlade s § 4 ods. 1 citovaného právneho predpisu.

Sťažovateľ poukazuje aj na pochybenie súdov oboch stupňov nielen z hľadiska nesprávneho hodnotenia skutkového stavu a nesprávnej aplikácie predpisov hmotného práva, ale aj na pochybenia z procesného hľadiska. Žalobkyňa vôbec žiadnym právne relevantným spôsobom nepreukázala, že k dňu 24. novembra 1990 mal k sporným pivniciam právo hospodárenia okresný národný výbor, v územnom obvode ktorého sa nachádzali. Z procesného postavenia žalobkyne ako aj z povinnosti tvrdenia, preukázania svojich tvrdení a uznesenia dôkazného bremena vyplýva, že ak žalobkyňa tvrdí, že okresný národný výbor mal ku dňu 24. novembra 1990 právo hospodárenia k nehnuteľnostiam a teda, že na žalobkyňu k nim prešlo z tohto dôvodu vlastnícke právo, mala túto skutočnosť svojím aktívnym vystupovaním v rámci konania pred súdmi oboch stupňov dokázať právne

relevantným spôsobom. Na druhej strane je nevyhnutné pripomenúť, že nebolo a nie je povinnosťou sťažovateľa dokazovať opak, tak ako to uvádza Krajský súd v Košiciach v napadnutom rozsudku. Skutočnosť, že k sporným nehnuteľnostiam mal dňa 24. novembra 1990 právo hospodárenia okresný národný výbor, a že účinnosťou zákona prešlo vlastnícke právo na žalobkyňu nie je predsa zákonná domnienka, ktorá všeobecne platí a ktorú by mal sťažovateľ vyvrátiť predložením dôkazov. Na preukázanie svojho nároku bolo povinnosťou žalobkyne preukázať opak spočívajúci v tom, že právo hospodárenia k nim mal v rozhodujúcom čase okresný národný výbor. Nestalo sa tak. Dôkazné bremeno spočívajúce na žalobkyňi vyplýva aj z ustanovenia § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam v platnom znení, podľa ktorého údaje katastra uvedené v § 7 sú hodnoverné ak sa nepreukáže opak. Medzi tieto údaje patrí aj údaj o právach k nehnuteľnostiam vrátane identifikačných údajov o vlastníkoch nehnuteľností.

S ohľadom na uvedenú argumentáciu právo hospodárenia mal v rozhodujúcom čase T. – š. p. S. a nie národný výbor akéhokoľvek stupňa, od ktorého si žalobca odvodzuje svoje vlastnícke právo k sporným pivniciam.

Občiansky súdny poriadok zásadu rovnosti účastníkov konania ustanovuje v § 18 tak, že „účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie(...)“. Na rovnaké postavenie účastníkov konania musí všeobecný súd prihliadnuť aj pri uplatňovaní ďalších ustanovení tohto procesného predpisu, ktoré upravujú postup v konaní. V tejto súvislosti musí dbať najmä na to, aby ich výklad a uplatnenie boli založené na zásadách vyjadrených v ustanoveniach § 1 až 6 OSP, ako aj v súlade s ústavnými zásadami spravodlivého procesu (čl. 46 až 50 ústavy) a za podmienok čl. 11 resp. v súčasnosti čl. 154c ústavy aj s medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Samozrejme, že aj účastník konania, v súčinnosti s ktorým postupuje súd v konaní (§ 6), zodpovedá sám za ochranu svojich práv, neznamena to však, že súd je zbavený konečnej zodpovednosti za uskutočnenie spravodlivého procesu tak, „aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených účastníkov“ (§ 1 OSP), resp. „aby nedochádzalo k porušovaniu práv

a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb a aby sa práva nezneužívali na úkor týchto osôb“ (§ 2 OSP).

Z uvedeného vyplýva, že žiadne ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku nemožno vykladať a uplatňovať v konaní pred súdom tak, aby niektorý z účastníkov bol zvýhodnený na úkor druhého účastníka pri uplatňovaní práv alebo aby mal priaznivejšie postavenie pri prejednávaní a rozhodnutí veci. V danej veci takto Okresný ani Krajský súd nepostupoval, keďže súdy oboch stupňov mali za preukázané, že k predmetným nehnuteľnostiam k dňu 24. novembra 1990 mal právo hospodárenia okresný národný výbor, v územnom obvode ktorého sa nachádzali, a teda dospel k záveru, že tieto nehnuteľnosti dňom účinnosti zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v platnom znení prešli do vlastníctva žalobkyne. Súd, namiesto toho, aby vyžadoval od žalobkyne právne relevantný dôkaz odôvodňujúci takýto záver, konštatuje, že v priebehu konania nevyšlo najavo nič, čo by neumožňovalo uvedený záver a zároveň, že sťažovateľ toto tvrdenie žalobkyne nespochybnil predložením dôkazov.

Spoukázaním na uvedení argumentáciu právo hospodárenia mal v rozhodujúcom čase T. – š. p. S. a nie národný výbor akéhokoľvek stupňa, od ktorého si žalobkyňa odvodzuje svoje vlastnícke právo k sporným pivniciam.»

Vzhľadom na uvedené relevantné skutočnosti je sťažovateľka toho názoru, že napadnutými rozhodnutiami došlo k porušeniu jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, a preto navrhuje, aby ústavný súd vydal „*tento nález*“:

„Rozhodnutím a postupom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 1. októbra 2003 v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 6/03-135 v spojitosti s rozhodnutím a postupom Okresného súdu v Trebišove zo dňa 6. septembra 2002 v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 829/99-106 bolo porušené základné právo spoločnosti G. & CO, s. r. o., so sídlom M., zapísanej v obchodnom registri Okresného súdu Košice I ..., zastúpenej Ing. P. E., konateľom spoločnosti, právne zastúpenej JUDr. F. K., advokátom, vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Rozhodnutím a postupom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 1. októbra 2003 v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 6/03-135 v spojitosti s rozhodnutím a postupom Okresného súdu v Trebišove zo dňa 6. septembra 2002 v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 829/99-106 bolo porušené základné právo spoločnosti G. & CO, s. r. o., (...), rovnosti účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

Spoločnosti G. & CO, s. r. o., (...), priznáva finančné zadostučinenie vo výške 10.000,- Sk.

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 15 Co 6/03-135, zo dňa 1. októbra 2003 ako aj rozsudok Okresného súdu v Trebišove, sp. zn. 13 C 829/99-106, zo dňa 6. septembra 2002 zrušuje a vec vracia súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší takéto rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Zjavná neopodstatnenosť teda znamená, že už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd nezistí žiadnu reálnu možnosť porušenia základného práva alebo základnej slobody napadnutým rozhodnutím, opatrením, alebo iným zásahom, prípadne postupmi, ktoré im predchádzali v konaní pred orgánmi verejnej moci, osobitne v konaní pred všeobecnými súdmi.

Sťažovateľka namietala porušenie základného práva „*vlastniť majetok*“ podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva „*rovnosti účastníkov konania*“ podľa čl. 47 ods. 3 ústavy postupom

a rozsudkom okresného súdu č. k. 13 C 829/99-106 a postupom a rozsudkom krajského súdu č. k. 15 Co 6/03-135.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetnou sťažnosťou sťažovateľka napadla postup a rozsudok okresného súdu, ako aj postup a rozsudok krajského súdu. Avšak vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd v danom prípade nemá právomoc preskúmavať postup a rozhodnutie okresného súdu, pretože jeho postup a rozhodnutie preskúmal na základe odvolania sťažovateľky krajský súd. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti (teda vo vzťahu k okresnému súdu) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

Vzhľadom na to, že uvedené námietky sťažovateľky sa týkajú problému vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov, ústavný súd považuje za potrebné v tejto súvislosti pripomenúť, že z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje Najvyšší súd Slovenskej republiky (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nepreskúmava námietky porušenia tých práv, ktoré sa fyzickým a právnickým osobám ustanovujú napr. Občianskym súdnym poriadkom, ak namietané porušenie práva nemôže znamenať porušenie základného práva alebo slobody zaručených ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ústavy (I. ÚS 13/01).

Ústavný súd konštatuje, že zo skutočností, ktoré sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, nevyplýva žiadna možnosť porušenia označených základných práv, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a sťažovateľka, ktorá je v konaní

pred ústavným súdom zastúpená advokátom, teda kvalifikovaným právnym zástupcom, neuviedla žiadnu skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné usudzovať, že napadnutý postup a rozhodnutie krajského súdu je postihnuté takými nedostatkami, ktoré by odôvodňovali záver o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a v konečnom dôsledku o porušení označených práv sťažovateľky.

Sťažovateľka v podstate namietala, že krajský súd svojím postupom a rozsudkom z 1. októbra 2003 č. k. 15 Co 6/03-135 „nesprávne zhodnotil skutkový stav a z uvedeného dôvodu následne aj nesprávne aplikoval právne normy“. Okrem „nesprávneho hodnotenia skutkového stavu a nesprávnej aplikácie predpisov hmotného práva“, podľa názoru sťažovateľky krajský súd pochybil aj „z procesného hľadiska“, totiž „z procesného postavenia žalobkyne ako aj z povinnosti tvrdenia, preukázania svojich tvrdení a unesenia dôkazného bremena vyplýva, že ak žalobkyňa tvrdí, že okresný národný výbor mal ku dňu 24. novembra 1990 právo hospodárenia k nehnuteľnostiam a teda, že na žalobkyňu k nim prešlo z tohto dôvodu vlastnícke právo, mala túto skutočnosť svojím aktívnym vystupovaním v rámci konania pred súdmi oboch stupňov dokázať právne relevantným spôsobom. Na druhej strane je nevyhnutné pripomenúť, že nebolo a nie je povinnosťou sťažovateľa dokazovať opak, tak ako to uvádza Krajský súd v Košiciach v napadnutom rozsudku“.

Z odôvodnenia podstatnej časti napadnutého rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že:
«V prejednáwanej veci je - vzhľadom na tvrdenie žalobkyne - rozhodujúce posúdenie, či a kedy predmetné nehnuteľnosti prešli do jej vlastníctva. (...)

V konaní nebolo preukázané, že by predmetné nehnuteľnosti boli pridelené podľa cit. nar. č. 104/45 Zb. SNR alebo, že by boli v správe organizácie štátneho socialistického sektora, najmä niektorého z právnych predchodcov žalovaného, preto treba mať za to, že tieto nehnuteľnosti spravoval okresný národný výbor, v obvode ktorého sa nachádzali.

Podľa § 2 ods. 1 zák. SNR č. 138/91 Zb. o majetku obcí, do vlastníctva obcí prechádzajú z majetku Slovenskej republiky veci, okrem hnutelnosti patriacich orgánom štátnej správy, ku ktorým patrilo ku dňu účinnosti osobitného predpisu právo hospodárenia národným výborom, na území, ktorých sa nachádzajú. Podľa poznámky č. 3 k tomuto

ust. osobitným predpisom je zák. SNR č. 369/90 Zb. o obecnom zriadení, ktorý nadobudol účinnosť 24. 11. 1990.

V doterajšom konaní nebolo preukázané, že by k predmetným nehnuteľnostiam k uvedenému dňu, t. j. 24. 11. 1990 nemal právo hospodárenia okresný národný výbor, v územnom obvode ktorého sa nachádzali, preto súd prvého stupňa dospel k správne mu záveru, že tieto nehnuteľnosti dňom účinnosti cit. zák. č. 138/91 Zb., t. j. 1. 5. 1991 prešli do vlastníctva žalobkyne. Treba podotknúť, že v priebehu doterajšieho konania nevyšlo najavo nič, čo by neumožňovalo uvedený záver. Rovnako tak nebolo preukázané, že by žalobkyňa bola previedla svoje vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam na niektorého z právnych predchodcov žalovaného, najmä na T., š. p. S.

Podľa § 123 OZ vlastník je v medziach zákona oprávnený o. i. s predmetom svojho vlastníctva nakladať.

Právo nakladať s predmetom vlastníctva (*ius disponendi*) zahŕňa aj právo vlastníka predat' ho kúpnu zmluvou (§ 132 OZ). Vlastníčkou predmetných nehnuteľnosti bola k 30. 10. 1998, kedy žalovaný uzavrel kúpnu zmluvu, od ktorej odvodzuje nadobudnutie svojho vlastníckeho práva i k 2. 11. 1998, kedy bol povolený vklad vlastníckeho práva v prospech žalovaného v katastri nehnuteľností, na základe uvedenej kúpnej zmluvy, žalobkyňa a preto nemohli byť súčasťou konkurznej podstaty T., š. p. S., čo znamená, že kúpna zmluva, od ktorej žalovaný odvodzuje svoje vlastnícke právo je neplatná, lebo odporuje ust. cit. ust. § 132 OZ, keďže predávajúci nebol vlastníkom predmetných nehnuteľností a teda ani nemohol platne na žalovaného previesť vlastnícke právo k nim.

Pokiaľ žalovaný v odvolaní tvrdí, že z poskytnutých listinných dôkazov jednoznačne vyplýva, že k sporným pivniciam mal právo hospodárenia š. p. T., S. a ako dôkaz označuje zakladateľskú listinu č. 1997/7/1991-SOOP z 26. 3. 2001, treba zdôrazniť, že tvrdená skutočnosť z tohto dôkazu vôbec jednoznačne nevyplýva.

Výsluch označených svedkov, odhliadnuc od toho, že nie je významné, že š. p. T. užíval pred vyhlásením konkurzu predmetné pivnice, ale dôležité je, že k nim nemal právo hospodárenia, neprichádza do úvahy so zreteľom na ust. § 120 ods. 4 cit. O. s. p., podľa ktorého boli účastníci konania riadne poučení a ust. § 205a ods. 1 písm. b), e) cit. O. s. p.

Skutočnosť, že žalobkyňa nepostupovala podľa ust. § 14 ods. 4 zák. č. 138/91 Zb., že nepodala excindačnú žalobu a nepostupovala podľa ust. § 19 ods. 2

zák. č. 328/91 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov, ako aj skutočnosti súvisiace s pridelením súpisného čísla, nemajú v prejednávanej veci právny význam.“

Podľa názoru ústavného súdu uvedený výklad krajského súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Z napadnutého rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že tento do napadnutého rozsudku uviedol podrobne postup, akým dospel k záverom. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu obsahuje výklad právnych noriem, na základe ktorých dospel k rozhodnutiu a ktorý nemožno považovať za svojvoľný alebo popierajúci zmysel interpretovaných a aplikovaných právnych noriem. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého postupu a rozhodnutia krajského súdu.

Vzhľadom na uvedené a vychádzajúc z obsahu sťažnosti ústavný súd nemal ústavný dôvod na to, aby tento skutkový stav a výklad krajského súdu v napadnutej veci akokoľvek spochybnil, keďže z rozsudku krajského súdu jednoznačne vyplýva, že „kúpna zmluva, od ktorej žalovaný (teda sťažovateľka) odvodzuje svoje vlastnícke právo je neplatná, lebo odporuje ust. cit. § 132 OZ, keďže predávajúci nebol vlastníkom predmetných nehnuteľností a teda ani nemohol platne na žalovaného previesť vlastnícke právo k nim“. Akákoľvek ochrana jej „vlastníckeho práva“ teda nemala oporu v kúpnej zmluve, na ktorú sa sťažovateľka odvolávala. V tejto časti napadnutého rozsudku krajského súdu preto ani nemohlo dôjsť k zásahu do jej práva vlastníť a pokojne užívať svoj majetok v zmysle citovaného článku ústavy. Jej sťažnosť je preto v tejto časti nezlučiteľná ratione materiae, a aj z tohto dôvodu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde zjavne neopodstatnená.

V časti, v ktorej sa sťažovateľka domáhala vyslovenia porušenia jej základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy postupom a napadnutým rozsudkom krajského súdu, ústavný súd jej návrhu nevyhovel, pretože, ako to už bolo uvedené, napadnutý postup a rozhodnutie krajského súdu nie je postihnuté takými nedostatkami, ktoré by odôvodňovali záver o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a v konečnom dôsledku o porušení označeného práva sťažovateľky. Skutočnosť, že konajúci krajský súd vyžadoval od oboch sporových

strán preukazovať vznik svojho vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam, nemožno považovať za porušenie rovnosti strán, tak ako to tvrdila sťažovateľka. Z tohto dôvodu bol aj v tejto časti jej návrh odmietnutý v zmysle § 25 zákona o ústavnom súde, ako zjavne neopodstatnený.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o zrušení napadnutého rozhodnutia okresného súdu, krajského súdu a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 a 3 ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júla 2005